

žalobca zmätočnú sťažnosť podľa čís. 1 c) § 385 tr. p., ktorú generálny prokurátor udržal.

Vrchný súd sprostil obžalovaného obžaloby pre zmienený zločin z toho dôvodu, že je daná okolnosť vylučujúca trestateľnosť podľa čís. 3 § 21 zák. na ochr. rep., pretože obžalovaný podľa týmto súdom zistených skutočností žije v konkubinate so sestrou tej osoby, ktorej vojenskému zločinu obžalovaný nadržoval, a že teda nadržoval osobe blízkej, ktorá je k nemu v pomere rodinnom, alebo v pomere obdobnom, a že považuje pomer nelegitímneho švagrovstva obžalovaného k vojenskému zbehovi R. L. za taký pomer, aký má na mysli § 39, č. 4 zák. na ochr. rep.

K založeniu dôvodu vylučujúceho trestateľnosť podľa § 21, č. 3 zák. čís. 50/1923 Sb. z. a n. sa vyžaduje okrem toho, že nadržovanie sa stalo osobe blízkej, ešte i to, že musí ísť o taký vnútorný pomer, že by ten, o ktorého ide, totiž obžalovaný, pociťoval ujmu utrpenú osobou, ktorej nadržuje, ako ujmu vlastnú.

Jedine z tej okolnosti, že obžalovaný žije so sestrou osoby, ktorej vojenskému zločinu nadržoval, v konkubinate, nemožno už usúdiť, že by účinok prípadnej ujmy vzniklej R. L. tiež obžalovaný intenzívne pociťoval a že by z tohoto dôvodu bol R. L-ovi nadržoval, pretože nelegitímne švagrovstvo u osôb takého spoločenského postavenia ako je obžalovaný a jeho družka, ktorí sú potulní cigáni, nebýva trvalé a nelze už bez všetkého z neho odvádzať bližšie rodinné vzťahy u ďalšieho príbuzenstva.

Aby mohol byť učinенý právny záver o tom, či išlo o osobu blízku, ku ktorej je obžalovaný v takom pomere rodinnom, alebo v pomere obdobnom, že by ujmu ňou utrpenú pociťoval ako ujmu vlastnú, bude treba zistiť skutočnosti, či obžalovaný sa so zbehom R. L. stýkal, ako často a akého rázu a trvania tieto styky boli, v akom vzájomnom pomere žili zbeh R. L. a jeho sestra K. M., s ktorou obžalovaný žije v konkubinate, pri čom bude treba aj uvážiť vlastné udanie obžalovaného, že mal úmysel oznámiť zbeha R. L. četníctvu a že tak neučinil len preto, pretože v dedine nebolo četníctva.

Ponevác vrchný súd tieto okolnosti nezistil a najvyšší súd ich v dôsledku zásady odst. 3 § 33 por. nov. sám zistiť nemôže, bez zistenia týchto skutočností nelze však posúdiť, či v konkrétnom prípade nezákonný pomer švagrovstva zakladal taký vnútorný pomer obžalovaného k zbehovi R. L., aký má § 39, č. 4 zák. na ochr. rep. na mysli, postupoval najvyšší súd z úradnej moci podľa § 35, odst. 1 por. nov.

Čís. 5597.

K přetrhnutí promlčení podle prvního odstavce § 108 tr. zák. není třeba meritorního rozhodnutí soudcovského; stačí, bylo-li učiněno soudcovské opatření aspoň formálního (procesuálního) rázu, i když strany o něm nebyly uvědomeny; nestačí však opatření soudní kanceláře (na př. samostatné urgování spisu bez soudcovského příkazu).

(Rozh. ze dne 5. května 1936, Zm IV 80/36.)

Nejvyšší soud v trestní věci proti A. O. a spol., obžalovaným z přečinu urážky na cti, zamítl zmatečnou stížnost hlavního soukromého žalobce.

Důvody :

Zmatečnou stížností, jež uplatňuje důvod zmatečnosti podle § 385, č. 1 c) tr. ř., nelze přiznati oprávnění.

Podle stavu spisů v této trestní věci mezi dnem 6. června 1933 a dnem 29. ledna 1934 krom toho, že soudce určil lhůtu pro to, aby mu kancelář předložila spisy, tedy po dobu více než 6 měsíců, nebylo v trestním řízení učiněno žádné soudcovské rozhodnutí, ani opatření ve smyslu 1. odst. § 108 tr. z. Nelze sice souhlasiti s názorem odvolacího soudu, že by k přetržení promlčení bylo zapotřebí meritorního rozhodnutí, neboť zákon v ustanovení 1. odst. § 108 tr. z. toho nežadá. Stačí, když bylo učiněno soudcovské opatření aspoň formálního (procesuálního) rázu, i kdyby strany nebyly o něm uvědomeny. Avšak mylný je též názor zmatečnou stížností, že by stačilo opatření soudní kanceláře (na př. samostatné urgování spisů bez soudcovského příkazu), neboť opatření soudní kanceláře nelze uznati za soudní opatření ve smyslu citovaného ustanovení. Zákon, používaje výrazu »soudní rozhodnutí neb opatření«, má zřejmě na mysli pouze rozhodnutí neb opatření soudcovské, což plyne nejen z pojmu slova »soud«, nýbrž i z toho, že na roveň s opatřením je postaveno rozhodnutí, které nikdy nemůže učiniti soudní kancelář.

Neobstojí též názor stěžovatelův, že právní účinek soudního usnesení ze dne 6. června 1933, že dotčené spisy budou zaopatřeny, trval nepřetržitě a že proto nenastalo promlčení. Pro otázku promlčení je rozhodný den učiněného rozhodnutí neb opatření, neboť zákon v druhé větě 1. odst. § 108 tr. z. výslovně stanoví, že dnem onoho rozhodnutí neb opatření počíná promlčení znova. Důvod zmatečnosti podle § 385, č. 1 c) tr. ř. se tu nevyskytuje a proto byla bezdůvodná zmatečná stížnost zamítnuta podle 1. odst. § 36 por. nov.

Čís. 5598.

Pomsta vylučuje podľa svojej povahy oprávnenú obranu aj len putatívnu.

(Rozh. zo dňa 13. mája 1936, Zm III 94/36.)

Obžalovaný P. D. z úkrytu postrelil a ťažko zranil poškodeného G. B., keď tento cez oblok pozeral do chyže Š. D-a; po čine hneď utiekol. Na volanie poraneného pribehol jeho brat spoluobžalovaný J. B. a vidiac na mieste činu Š. D-a, o ktorom sa domnieval, že on to bol, kto postrelil jeho brata G. B., vystrelil naňho dva razy z pušky, a to prvú